

odamentem az íróasztalhoz, és kihúztam a meccsboksos fiókot, és az összes meccsboksot beleöntöttem a dobozba, láttam, hogy a nyitható ajtós piros Ford véletlenül a doboz mellé esett, úgyhogy lehajoltam, és betettem azt is a többi mellé, aztán leraktam a földre a fiókot, és felálltam az ágyra, és megpróbáltam leszedni a falról a posztereimet, de ezt nem lehetett olyan vadul csinálni, mert féltem, hogy elszakadnak, mert nem volt rajzszegem, és enyvvel ragasztottam fel őket a falra, főleg a futballcsapatos középlapokat meg az indiános moziplakátokat féltettem, meg azt a képet a válogatott kapusáról, amire külön rá volt nyomtatva az aláírása, nagyon óvatosan kellett húzni őket, úgy, hogy inkább a falról jöjjön le a festék, és ne a képek szakadjanak el, nekitámaszkodtam a falnak, és a tenyeremet befedtettem oldalt a poszterek alá, és úgy feszegettem le óvatosan, egyiket a másik után, aztán leraktam mindegyiket az ágyra, egymásra fektettem és egyszerre felcsavartam mindegyiket, és aztán beállítottam az egész göngyöleget oda, a kartondoboz sarkába, aztán odamentem az íróasztalhoz, és leszedtem a felette lévő polcra a tollasütőket, és aztán az igazi fordított gumis vietnami pingpongütőmet is, és a sárga versenylabdáimat is, mind a négyet, és ezeket is mind beraktam a dobozba, és akkor kinyitottam a szekrényt, és elővettem a gombfocis dobozomat, benne az igazi hálós kapukkal, amiket rézdrótból és harisnyából csináltam, és a három bajnoksapatommal, és bedobtam azt is a kartondobozba, hallottam, hogy kiszóródnak a gombok, és tudtam, hogy összekeverednek a csapatok, de nem érdekelt, és akkor kivettem a szekrényből a műbőr pisztolyöveget a két füst kapszlis műanyag pisztollyal, és aztán elővettem a szarvasbőr rátétes szalma cowboykalapomat is, az állszíj vörösréz csúszógyűrűjénél fogva tartottam, és eszembe jutott, hogy az egyik pisztoly még meg is kell legyen töltve azzal a piros foszforporral, amit a gyufafejekről kapartam le, és majdnem meg is fogtam a pisztoly agyát, de akkor meghallottam, hogy a nagyszobában anya lecsapja a bőrönd fedelét, és bedobtam a pisztolyövet is a kartondobozba, és rádobtam a cowboykalapot is, és a kalap majdnem leesett, mert a doboz nagyon tele volt már, de aztán az állszíjja beleakadt az összetekert poszterekbe, és attól fogva lógott, és akkor hallottam, hogy a nagyszobában csattan egyet és felpattan a bőrönd, mert nagyon rossz volt a zárja, és csak ketten tudták lecsukni, úgy, hogy az egyik lenyomta, és a másik kulccsal bezárta, és hallottam, hogy anya újra és újra lecsapja a bőrönd fedelét, és lihegve próbálja bekattintani a zárat, és tudtam, hogy nem fog odahívni, hogy segítek, de én úgyis oda fogok menni, és segíteni fogok azért is.

Szepesi Attila

KÓBÁNYAI BOLHAPIAC

Megkapsz itt minden kacatot! Kukorékol a pultnál
 méla polák, kacabajka cigány, borzas szerezsen, grúz.
 Babel ezernyi ezer nyelvén lapatyl nekibőszült
 ukrán, szálfá török – kinek egytestvér a madzsar most,
 örmény, pöttöm kínai, bolgár, nyalka csecsen, tót.
 Kaphatsz titkon forgópisztolyt, hatlövetűt meg

labdacsecsű guminőt és Mária-ikont, kutyapórázt –
 rajta veres lámpás hunyorog. Kaphatsz kutyakölyköt –
 búvik a sutba szegény borzas. De vehetsz kutyabőrt is,
 melyre sosem volt címeredet pingálja a mester:
 kardot, aranykoronát. A trikón maga Sztálin, a bajszos
 hóhér bámul rád hunyorítva, odébb meg a muszlim
 Bin Ládén s csücsörítve Samantha, az álomi delnő.
 Mindenféle kazetta – cukormázaz meg erősebb:
 szex, nyálás pornó, sci-fi s vad horror, hol a vásznon
 szőrnök óriás falja a lánykát, másik a Marsra
 pislog – lézerpisztoly a kézben, muszkli dagad s a
 fényzuhatagban száll a rakéta, ahogy nagyanyáink
 messzi korában a kétlovu konflis – most ez a módi:
 vámpír s bandza lidérc, denevérszárnyú-kutyaképű.
 Arrébb meg válladra-karodra-hasadra – bagóért –
 rózsát és vaginát pingál a melák tetováló,
 angyalt vagy Drakulát, denevérfülű lelket az úrből,
 nagy csöcsű lányt, aki tárva bozontos ölét epekedve
 s nyelve-kileffedten – döföld lovagom! – liheg érted.
 Gránát és szamurájkard sorra kirakva a pultra,
 kézbe való telefon – lila, rákveres és hupikék, zöld,
 számítógéphez flopi, mellé tengeri teknős,
 lenge csikóhal s mély vizi tuskés sűn meg uborka:
 ékes herkentyűk. Madarak: csíz és csalogány, mely
 fűjja dalát nem a zöld csaliton – filió! –, de kalitban.
 Kaphatsz csergét székely anyótól s kék madaras meg
 lángveres indák s zöld tulipánok lepte bokályt, de
 sás- meg fűzgarabolyt, mentét – csupa pityke az ujjá,
 s hozzá tiszta fenyővizet is filc lepte kulacsból.
 És gagyizók keziből rézgyűrűt, szebb az aranynál,
 tarka üvegyöngyöt – parazsas fény annak az éke,
 s mintha korallból volna, nyakéket, mely csupa csillám –
 délövi tengert, tarka öbölt az bár sose látott.
 Kaphatsz port meg ködnevelő pirulát, hogy az elméd
 kábuljon – láss tarka szivárványt ott, hol az álom
 árnya komorlik... Harsog a kártyavető, nekibuzdul:
 Itt a piros...! Köröz és kavar és teker és habar, aztán
 ujjai hurkokat írnak a kék levegőbe – na, balga,
 válassz! Megbánod, ha teszel, mert ott soha sincs a
 sanda piros szív, merre mutatsz – az a tök vagy a makk ász!
 Ószeres árul festményt: Jézust – vérzik a szíve,
 lángpiros ég fele vetve szemét foly a könnye szegénynek,
 s koldusok álmát, Szent Antalt, akit áld a vak és a
 tántori bélpoklos meg a lábavesztett baka, mert ő
 kurta garast vet a szennybe-mocsokba csuszó nyomorultnak.
 Vásárolhatsz cirmost is vagy párban elúszó
 hattyut kék vizü tóban s cifra cirádakeretben

szarvast erdei tisztáson – telihold sugaránál
 bődül a jámbor agancsos, várja sutája a berken.
 Van jóskártya s üveggömb, mely a jövőbe kacsingat,
 bíborszínü az és csupa mafla remény, csupa mákony:
 nyalni- meg enni-, vedelni- s ölelni- meg ölnivaló...
 Harsog a méla jövőhöz a tánczene, döndül a bumm-bumm,
 kunkorgó dallam kanyarog, mézes-szirupos, majd
 harci melódia váltja, utána vihog-heherész és
 messze visongat a csiklandós sztár, brummog a kórus,
 csinn-bumm trombita és gépdob szaporázza gitárral,
 s míg a bokádhöz kapkod a rikkancs szotyka kutyája,
 fullánkös darazsak kerülök füledet meg az orrod:
 fuldoklón a zshivajban kószálsz föl-le a perzsa-
 vásár hangözönében – táskádat szoritod, hisz
 szerte az ádá z nyüzsgedelemben föl-le osonnak a
 zsebmetszők. Kilesik vásott szatyrod meg a bukszád s
 fürge kezük – mint kígyó – minden résbe besiklik.

CSUTKADÉMON, KŐBOSZORKA

Veress Pál emlékére

Se táncos kő, se tarka márvány,
 elüszkösül minden fabálvány.
 Jöhet bármely korforduló,
 arcuk horpadt, a szemük rémes,
 emlékezetük ezeréves.
 Csupa görbedt mindentudó
 tünődik durván lenyakazva,
 regék hamvával behavazva.
 Ez billeg, az fövényre horgad:
 köröttük nincs idő se, tér se,
 fölöttük nem visong a vércse.
 Nem áll elébük generális
 s nem fortyog a modern kanális
 világlépő talpuk alatt,
 úzve búzhödt patkányokat.
 És nincs korukban aids, se pestis –
 itt ami volt, örökre lesz is.

Napmadara, tűzálmú nőstény:
 billeg egy kígyóhajú gorgó.
 És csutkadémon, nyüzge őslény,
 macska, de három fejet hordó.
 Sárkánymenyasszony, lenge röptü,
 bagolyszüecske jaguárral.
 S a hullámsipkás tengeristen –
 párja görbült kóró-királyfi
 kutyacsontvázon lovagolva.
 Kócos tündérek, kőboszorkák
 kecskebak körül bőszen ropják,
 hatlábu ménnel déltengeri
 csörgőkarikás táncoslányok –
 mellük mint érett szőlő fürtje...
 Mindegy, ki látja, ki se látja,
 ahogy a földmély dobja döndül
 járja Gondvána minden lénye,
 Hellasz, Róma meg Jakutország,
 Atlantisz, Jeruzsálem járja:
 inka, csicsimék, kerge burkus,
 kancsal mágussal rühes koldus...
 Nagycsütörtöktől örökétig
 tart a bálványok karneválja.

ÉLETKÉP

Nyűves varjúdög fekszik a pázsiton
 karmameredten. Foszlik a tolla és
 szaggatva húsát éjjel-nappal
 dögbogarak oda-vissza járnak.

Tört koponyáján két lyuk. A csőre kard.
 Fekete tolla vércafatos. Falánk
 csigák lepik bordáit. Éjjel
 szárnyasegér tovaszáll visongva

fölötte. Zöld légy dongja. Darázs kering
 csüdjére. Álmos béka lesi. Oda-
 rikkant az erdő baglya – holdfény
 írja ezüstre iromba szárnyát.